

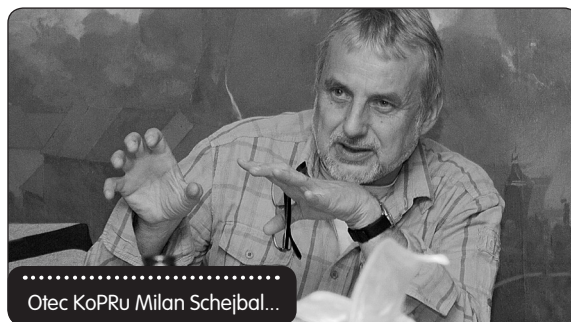


**XXXI. národní přehlídka amatérského divadla pro děti Rakovník 2012**

## **Letos na Popelce opět absolventi KoPRu**

**Kurz praktické režie: Je nás čtrnáct a Bylo nás pět**

■ Na podzim loňského roku jsme na KoPRu sledovali záznam několika inscenací. Vedle mistrovských kousků nejmenovaného lektora zaujal i snímek, jenž byl temný tématem i pojetím osvětlení. Na jevišti se hemžili podivně oblečení herci s extravagantními retro účesy. Přehnaně kritičtí jsme kupodivu nebyli a nebylo to způsobeno pouze solidárním prozřením s postupující fází kurzu. Ti herci ze starého záznamu byli totiž naši kolegové, absolventi prvního běhu KoPRu. Zralým divadelním osobnostem to bude připadat neuvěřitelné, ale KoPRu bude příští rok dvacet let. Kurz odstartoval v roce 1993 jako vzdělávací program pro zkvalitnění amatérské divadelní tvorby a měl vychovat souborům uvědomělé režiséry, kteří byli toho času na trhu vzácní.



Móda se sice od dob prvního KoPRu výrazně změnila, patnáct let po našich předcích jsme ale stále stejně nejistě na prahu nové divadelní dimenze, která se před námi otevírala. V říjnu 2008 jsme v Děčíně naskočili na palubu vesmírného plavidla KoPR IV Enterprise řízeného Milanem Schejbalem a Kateřinou Fixovou a vydali se na cestu. Plni nadšení jako lidé, kteří něvědí, co je čeká, jsme se vrhli do zápolení s dramaturgií (jakou jinou než praktickou, samozřejmě). Nedostatek pokory byl zřejmý. Hned na prvním setkání jsme dokázali, že i nejběžnějším repertoárovým kusem, jakým je Maryša, lze překvapit. Těžko říct, co by Mrštíkovi říkali na odlišnou sílu gravitace a použití světelných mečů... Možná přijde i Darth Vader.

Na Hronově 2009 jsme pokračovali v dramaturgické práci. Za úkol jsme nastudovali Jiráskovu Lucernu, Brechtovu Maloměstšákovu svatbu a Čechovovy Tři sestry. Po diskusi nad uvedenými díly jsme se rozdělili do pracovních skupin, které se blíže věnovaly jednomu z textů, a zhlédli jsme i vybrané situace v inscenované podobě. Zde se datuje i vznik zájmové podskupiny, neoficiálního Klubu přátel

A. P. Čechova, jehož členové od té doby sní o tom, že dovedou jedno z jeho dramatických vele děl do fungujícího jevištní tvaru. Druhé děčínské setkání zpomalilo čtvrtý běh KoPRu na chvíli a donutilo nás začít přemýšlet. Ve vydýchané místnosti jsme objevovali, jaký je sezení sport a jaké jsou rozdíly mezi divadelními druhy, styly a žánry. Zatímco se profesionální figuranti (Roman Štabrňák, Jirka Vojta, Anička Fixová, Vítek Herzina a další) potili námahou, vesmírná loď se chvílemi proměňovala v ponorku. Splnili jsme tak předpoklad kritického třetího setkání a mohli s čerstvě namazanými motory pokračovat v cestě.

Co nás nezabilo, to nás posílilo. Ještě že tak, na Hronově 2010 toho bylo třeba. V rámci výkladu mizanscény jsme totiž byli vyhnáni i za hranice režijně – dramaturgické, a to do pole autorského. Do vlastních pokusů o dramatickou tvorbu jsme se navzájem obsazovali a působili si tím čtená potěšení. Mnoho z nich se stalo páteří KoPRácké ústní lidové slovesnosti.

Po svazující tvůrčí svobodě z Hronova jsme se v Děčíně vrátili k osvědčené osvědčené diktatuře. Naším úkolem bylo

vytvořit dramaturgicko-režijní koncepci přidělené hry a konkrétně zpracovat zadanou situaci. Připravení o výmluvy na amatérské figuranty a špatně napsanou scénku, stanuli jsme tváří v tvář nahé pravdě. Vtipných historek vzniklo o poznání méně, převládaly úsměvy nad jistou tragikomičností vlastních režijních schopností.

Je již tradičně dobrým zvykem KoPRu, že svým frekventantům bere iluze. Hronov 2011 nám jich destruoval požehnaně. Deset intenzivních dní s lektorkou Danielou Fischerovou a nonverbální komunikací nás připravilo o ty lidské. Večerní nácvik porotování přehlídek, kde jsme v rolích porotců, souborů a publika diskutovali o zhlédnutých představeních, zase o ty divadelní. Prozřeli jsme. Ne, ani jako kritici bychom se neuživil, ačkoli do té doby mnohým z nás připadalo, že je to naše výsostná doména. Rány jsme si hojili po zbycích nocí ve společenské vřavě, kde jsme si mohli připadat, že alespoň něčemu rozumíme. Když znáte tajemství řeči těla, staří známí se najednou objevují v novém světle a namlouvají tance získávají úplně jiný rytmus. Ovšem pozor, v hronovských nočních podnikách se

vám může stát, že narazíte na bývalého kurzistu nonverbálky a to teprve začíná legrace...

Další z tradic KoPRu je jednou za čas změnit místo působení. Nechtěli jsme zůstat pozadu, a tak jsme obrátili kurz o 180° a při loňském říjnovém setkání se sešli nikoli v severočeském Děčíně jako v předchozích letech, ale v jihočeské Volyni. Všichni jsme si přivezli připravenou, rozebranou a uchopenou hru a v průběhu dní jsme se ohromovali konkrétními výřadky. Po večerech pak často padaly věty typu: „Ne, to je v pohodě, to neřeš, já jsem s tím byl taky úplně v... (libovolné zapovězené místo)“. Když jsme se vydatně politovali a poutěšovali, vrhli jsme se na debatu o absolventském představení.

Letošní Jiráskův Hronov i volyňský týden byly už opět plně v režii Milana Schejbala a my jsme se obloukem vrátili do rolí herců. Zkoušení provázely různé nástrahy osudu, takže jsme se kompletně sešli na jevišti na pouhých 8 hodin. Naše praktické zkušenosti se stavbou inscenace se tímto velmi symbolicky uzavírají. Chybí už jen jediné... Sobota, 20:00 – Bylo nás pět, absolventské představení KPR.

**Petra Jirásková**

